

Cpt ΜΑΝΩΛΗΣ ΣΤΕΦΑΝΟΥΔΑΚΗΣ

32 χρόνια πραγματική υπηρεσία

Είναι ο πλοίαρχος του EUROPA PALACE. Κρητικός. Γεννήθηκε σε ένα χωριό έξω από το Ηράκλειο και ξεκινώντας από τζόβενο έφτασε να είναι σήμερα ο παλαιότερος εν ενεργεία πλοίαρχος της Minoan Lines. Τα περισσότερα χρόνια τα έχει κάνει στην ποντοπόρο ναυτιλία. Συναντήσαμε τον Cpt Μανώλη Στεφανουδάκη σε ένα ταξίδι μας από την Πάτρα στην Ακονα, αλλά είναι ακατόρθωτο να χωρέσουν 32 χρόνια πραγματικής υπηρεσίας στις σελίδες του «Ε». Εμείς πάντως προσπαθήσαμε

Γεννήθηκε το 1949 στο χωριό Γαλιά Ηρακλείου Κρήτης και έζησε εκεί μέχρι 12 ετών. Ο πατέρας του ήταν πρόεδρος του χωριού. Στη συνέχεια πήγε στο Ηράκλειο και εκεί αποφοίτησε από το Γυμνάσιο. «Βλέποντας τους άλλους που ήταν ναυτικοί, θέλησα κι εγώ να γίνω ναυτικός».

Είχαν και τότε διαφημίσεις για την προσέλευση των νέων στο ναυτικό επάγγελμα;

«Βεβαίως. Τότε είχαμε διαφημίσεις στο ραδιόφωνο. Η αλήθεια είναι πάντως ότι εγώ κατέβαινα στο λιμάνι του Ηρακλείου βλέποντας εκεί τα τότε πλοία, όπως το ΑΓΓΕΛΙΚΑ. Ήμουν ο μοναδικός ναυτικός της οικογένειας, αν και τώρα τελευταία ένας ανιψιός μου, του αδελφού μου ο γιος, είναι στο Πολεμικό Ναυτικό. Δεν ήμουν από

ναυτική οικογένεια, αλλά είχα την περιέργεια να δω τι είναι αυτό που με ξένιζε. Ήθελα βέβαια και να γνωρίσω τον κόσμο. Να δω τι βλέπουν οι ναυτικοί που γυρνάνε όλο τον κόσμο. Σ' αυτό μπορώ να πω ότι στάθηκα τυχερός, γιατί φεύγοντας, αφού έγινα ναυτικός, έκανα ελεύθερα ταξίδια και σχεδόν έχω γνωρίσει όλο τον κόσμο. Οι γονείς μου δέχτηκαν την απόφασή μου, μου είπαν να ξεκινήσω. Οι παππούδες μου ήταν τσοπάνηδες. Η μάνα μου ήταν αγράμματη, αλλά ο πατέρας μου είχε βγάλει το Σχολαρχείο. Δυστυχώς πέθανε 62 ετών, όταν ήμουν ανθυποπλοίαρχος. Ταξίδευα και δεν πρόλαβα να τον δω. Η μάνα μου πέθανε 98, πριν από λίγο καιρό. Τους οφείλω βέβαια ένα μεγάλο ευχαριστώ, γιατί εάν έλειπαν αυτοί και ο ένας και ο άλλος, σήμερα μπορεί να ήμουν ακόμη στο χωριό. Εκείνοι ό-

μως παρ' όλο που είχαν επτά παιδιά, όλοι μας πήγαμε στο Ηράκλειο την εποχή εκείνη για να μάθουμε πέντε γράμματα. Η γιαγιά είχε 19 εγγόνια και 23 δισέγγονα. Μεγάλη οικογένεια και δόξα τω Θεώ, όλοι είναι καλά. (...) Δεν πήγα σε Σχολή. Κατευθείαν Πειραιά. Χρόνια δύσκολα. Πρωτοπαρκάρισα το 1966. Σε φορτηγό. Αν θυμάμαι καλά, πρέπει να ήτανε του Καρρά. Πήγαμε Παναμά».

Ως ναύτης;

«Τζόβενο! Εκεί δεν κάθισα πολύ, ήρθαμε στην Ευρώπη, έφυγα, δεν μου άρεσε και πολύ. Δηλαδή να μεν μου άρεσε, αλλά ζαλιζόμουνα στην αρχή όπως γίνεται συνήθως στα πρώτα ταξίδια. Όταν ήρθα πίσω, πήγα στον Χανδρή. Ως δόκιμος, επειδή είχα τελειώσει το Γυμνάσιο και είχα και λίγη προϋπηρεσία. Αρχικά με στείλανε στην Αυστραλία με την κυρία Σεμίνα

Κολιού, σύζυγο του καπετάνιου του ΠΑΤΡΙΣ. Μείναμε στην Αυστραλία ένα μήνα, εγώ ως επιβάτης. Μετά πήγαμε στο Σίδνεϊ και στο Νιουκασλ, το θυμάμαι αυτό καλά γιατί ήτανε τα πρώτα μου λιμάνια και οι πρώτες μου εμπειρίες. Κάθισα εκεί, περιμέναμε το πλοίο μου και μπαρκάρισα εκεί πλέον ως δόκιμος. Σε ένα bulk carrier 40.000 τόνων του Μίμη του Χανδρή, το ΜΑΡΙ ΧΑΝΔΡΗ. Για την εποχή εκείνη ήταν ένα πολύ ωραίο πλοίο. Έμεινα αρκετό χρονικό διάστημα. Μετά, επειδή του δοκίμου τα χρήματα ήτανε λίγα και οι εποχές δύσκολες, παρακάλεσα εκεί πέρα αφού πιανότανε η υπηρεσία μου και με ναυτολόγησαν ως ναύτη, για να εργάζομαι περισσότερο και να παίρνω περισσότερα χρήματα».

Παρακάλεσα ποιον;

«Τον πλοίαρχο. Το δέχτηκε. Στο μεταξύ με άφηνε και ανέβαινα στη

γέφυρα και μάθαινα πράγματα. Διάβαζα. Ήθελε να με κάνει και ανθυποπλοίαρχο, αλλά δεν ευδωσσε η κατάσταση και έτσι έφυγα. Αργότερα, το 1968, πήγα στην εταιρεία Πλειάδες του Μιχάλη Περατικού ως ανθυποπλοίαρχος χωρίς δίπλωμα. Όταν συμπλήρωσα υπηρεσία πήρα το δίπλωμα και πήγα, αν θυμάμαι καλά, στο ΑΡΗΣ. Εκεί λοιπόν, στη Θεσσαλονίκη, είχε έρθει ο αρχιπλοίαρχος της εταιρείας, ο οποίος με βρήκε να είμαι υπηρεσία γιατί είχε βγει ο γραμματικός έξω με την οικογένειά του που ήρθαν από τη Σάμο, ο δε πλοίαρχος είχε γεννήσει η γυναίκα του και είχε πάει να δει το παιδί του. Ήρθε λοιπόν με κάποιους επιθεωρητές για να κάνουν επιθεώρηση στις δεξαμενές. Εγώ ήμουν ένας ανθυποπλοίαρχος χωρίς δίπλωμα. Παρ' όλα αυτά το πλοίο και φόρτωνε και ξεφόρτωνε και όταν ήρθε ο αρχιπλοίαρχος με ρώτησε βέβαια πού είναι ο γραμματικός για να κάνουμε επιθεώρηση σε κάποιες δεξαμενές και του λέω «είμαι εγώ, θα τα κάνω εγώ». «Μα εσύ ξέρεις»; με ρωτάει. «Πώς δεν ξέρω! Γιατί δεν ξέρω!». Έφυγε, αλλά το έδεσε σκουλαρίκι που λέμε. Φεύγοντας εγώ από εκεί ύστερα από ένα ταξίδι που κάναμε στον Περσικό, πήρα το δίπλωμα. Μόλις έμαθε ότι πήρα το δίπλωμα με φωνάζουν στο γραφείο και μου λέει «θα φύγεις γραμματικός χωρίς δίπλωμα». Είχα όμως του ανθυποπλοίαρχου. Έτσι συνέχισα, μπαρκάρισα σε διάφορα πλοία, γύρισα όλο τον κόσμο μέχρι που πήρα το δίπλωμα του γραμματικού. Μέχρι τότε ήμουν ελεύθερος βέβαια. Κάποια στιγμή παντρεύτηκα. Ήταν το 1982».

Καθίκοντα πλοίαρχου πότε αναλάβατε;

«Πλοίαρχος έγινα όταν... Να σας πω πρώτα μια ιστορία. Όταν παντρεύτηκα γεννήθηκε ο πρώτος μου γιος, ο Μιχάλης, ο οποίος φεύγοντας εγώ θα ήτανε 8-9 μηνών. Έφυγα και πήρα και τη γυναίκα μου μαζί. Αφήσαμε λοιπόν το παιδί στη γιαγιά, αλλά όταν γυρίσαμε δεν μας γνώριζε! Αυτό ήταν το έναυσμα που δόθηκε σε μένα και τη γυναίκα μου να σταματήσω τα μεγάλα ταξίδια και να έρθω στην ακτοπλοία. Στην ακτοπλοία βέβαια ήταν πάρα πολύ δύσκολα. Ήρθα το 1983, στις Μινωικές Γραμμές, στο παλιό ΚΝΩΣΟΣ. Ήμουν υποπλοίαρχος, και μάλιστα ήθελα πολύ λίγη υπηρεσία για να πάρω το δίπλωμα του πλοίαρχου, αλλά δεν υπήρχαν θέσεις. Υπήρχε μόνο μια θέση αν- ➤